

Arrest

nr. 173 780 van 31 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2013 huwde de heer B.P.A. in Ghana met Mw. G.M. van Nederlandse nationaliteit in het bezit van een E-kaart.

Op 11 juni 2013 diende B.P.A. een aanvraag in voor een visum gezinshereniging (type D) met het oog op gezinshereniging.

Op 19 augustus 2013 werd een visum afgeleverd.

Op 25 september 2013 meldde verzoeker zich aan met dit visum bij het gemeentebestuur van Gent om zich te laten inschrijven op grond van artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit. Hij stelde B.P.A. te heten. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 27 januari 2014 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Verzoeker en degene die werd voorgehouden als zijn echtgenote werden op 10 februari 2014 uitgenodigd bij de cel schijnrelaties te Gent.

Op 17 oktober 2014 werd de gemachtigde in kennis gesteld van het feit dat verzoekers identiteit niet in overeenstemming is met de identiteit van de persoon die fysisch het visum gezinshereniging ontving via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging. De foto in verzoekers paspoort komt niet overeen met de persoon die van het paspoort gebruik maakte om naar België te reizen. Politieonderzoek wees er eveneens op dat de persoon die voorkomt op de voorgelegde huwelijksfoto's een andere persoon betreft dan degene die zich bij de politie aanbod. De handtekening op de F-kaart is eveneens verschillend van de handtekening op het paspoort.

Op 17 oktober 2014 werd verzoeker uitgenodigd om in het kader van een onderzoek naar een eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, alinea 3 van de (hierna verkort de Vreemdelingenwet) alle nuttige documenten over te maken.

Op 23 oktober 2014 verleende de procureur des Konings te Gent een ongunstig advies aangaande de erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk waarna de ambtenaar van de burgerlijke stand op 6 november 2014 weigerde het buitenlands huwelijk te erkennen.

Op 28 oktober 2014 dienden verzoekers drie minderjarige kinderen te Abidjan een aanvraag in voor visa gezinshereniging (type D) met het oog op gezinshereniging met mevrouw G.M. Op 27 april 2015 werd de afgifte van de visa geweigerd.

Op 18 september 2015 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel, 57, gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van als gekend onder zijn alias: B. P. A. van Ghanese nationaliteit, geboren op [...]1973 te Ghana, A. als Identificatienummer in het Rijksregister: [...] en verblijvende : [...]"

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42 Septies VW: "De Minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht".

Betrokkene trad dd. 02.05.2013 te Ghana in het huwelijk met mevr. G. M. van Nederlandse nationaliteit (RR [...]) en vroeg vervolgens een visum gezinshereniging aan om zich in België te vestigen met zijn kersverse echtgenote op basis van art 40 bis §2,1 °VW. Op datum van 25.09.2013 werd betrokkene ingeschreven in het Vreemdelingenregister en op 27.01.2014 in het bezit gesteld van een F-kaart met als geldigheidsduur 17.12.2018. Op 10.02.2014 werd het echtpaar uitgenodigd voor een interview bij de Cel Schijnrelaties van de Stad Gent, en samen met het advies van het parket en van de Dienst Vreemdelingenzaken werd besloten het huwelijk niet te aanvaarden voor eventuele overschrijving in de registers van de burgerlijke stand, noch voor inschrijving in de registers van de bevolking. De laatste bijwerking in het Rijksregister dateert van 23.06.2015.

Gelet op bovenstaande werd dd. 17.10.2014 ondermeer een relatieveverslag opgevraagd, de wijkagent trof op 6 verschillende datums/ tijdstippen tussen 04.09.2015 en 16.09.2015 niemand aan, in het

buurtonderzoek meldt de huisbaas dat betrokkene voor hem een onbekende is en hij enkel de echtgenote kent. Op datum van 20.11.2014 is er uiteindelijk een positieve woonstcontrole waarbij doch vastgesteld werd dat aldaar (...) 2 niet verwante personen eveneens woonachtig zijn.

Dd. 17.10.2014 werd Dienst Vreemdelingenzaken door Politiezone Gent in kennis gesteld dat de identiteit van betrokkene niet in overeenstemming is met de identiteit van de persoon die fysisch het visum gezinshereniging ontving via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Ghana. De foto in het paspoort van betrokkene komt niet overeen met de persoon die zich met het paspoort aanbood en die hiervan gebruik maakte om naar België te reizen. Verder onderzoek van de Politiezone Gent wees eveneens op het feit dat de persoon die zich aanbood bij de politie een andere persoon betreft dan de persoon die voorkomt op de voorgelegde huwelijksfoto's die in 2013 te Ghana genomen werden. De verschijning van de persoon die zich aanbood bij de Politiezone Gent is dezelfde als de foto op de F-kaart en ook de handtekening komt overeen; deze vaststelling bevestigt de identiteitsfraude/ verwisseling van persoon. Ook de handtekening op het paspoort en de handtekening ten politiebureel is verschillend. Hieruit volgt dat de persoon die zich nu bedient van de naam B. P. A. niet de persoon is aan wie destijds het visum gezinshereniging werd afgegeven. De huidige persoon heeft de plaats als 'echtgenoot' ingenomen. Logischerwijs heeft hij dus geen recht op het verblijfsrecht dat er uit voortvloeit. De aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie vloeit voort uit dezelfde usurpatie van het oorspronkelijk verblijfsrecht toegekend aan een andere persoon.

Betrokkene ondertekende op 06.11.2014 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moeten toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater §4.

Betrokkene legde dd. 14.11.2014 volgende documenten voor:

- Document Telenet dd. 09.04.2014 met afspraak techniek + factuur van dd. 18.10.2014 aanrekening internet en televisie. Uit deze documenten blijkt dat betrokkene over televisie en internet beschikt, echter bewijzen deze niet dat betrokkene uitzonderlijk geïntegreerd is in België, en kan niet worden vastgesteld welke soort media betrokkene bekijkt/beluisterd, noch bieden de documenten enige informatie over de bindingen met het land van herkomst.

- Herinneringsbrief Brief Argenta d.d. 29.10.2014 betreffende niet - betaling premie Polis motorrijtuig: dit document kan eerder als een bewijs van wanbetaler aanzien worden dan wel als een blijk van integratie in het Rijk. Over de bindingen met het land van herkomst is dit document nietszeggend.

- Attest dd. 12.11.2014 Het Perspectief Centrum voor : betrokkene is ingeschreven voor een cursus Nederlands richtgraad 1, niveau 1, 6 uur per week. Volwassenenonderwijs + inschrijvingsformulier cursus Nederlands / Huis van het Nederlands Gent dd. 05.08.2015. Aangezien het volgen van deze cursus en het leren van de Nederlandse taal tot op een zeker niveau een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Bovendien vormt kennis van de regiotaal een basisvoorwaarde om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, zodat ook de bijkomende Nederlandse taallessen niet kunnen aanvaard worden dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds geïntegreerd is in ons land. Over de bindingen met het land van herkomst is dit document nietszeggend.

- Attest van aanmelding bij het onthaalbureau Inburgering Gent dd. 05.08.2014+ kopie inburgeringscontract : uit deze documenten blijkt dat betrokkene een inburgeringstraject doorlopen heeft. Echter, gezien het volgen van dergelijk traject een verplichting is, toont dit attest niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land. Over de bindingen met het land van herkomst is dit document nietszeggend.

- Storting van 20Euro bij Argenta Bank. Dit document bewijst dat betrokkene een rekening opende bij de desbetreffende bank, maar bewijst geen uitzonderlijke integratie in België; in principe beschikken quasi alle volwassen burgers die in het Rijk verblijven over een persoonlijke bankrekening. Over de bindingen met het land van herkomst is dit document nietszeggend.

Deeltijdse arbeidsovereenkomst dd. 04.07.2014 voor Arbeiders voor bepaalde tijd bij BVBA Pomodoro ingaand op 04.07.2014 en aflopend op 19.07.2014 voor een totaal van 24u per week. Loonfiches + weekcontracten T-interim + Vio Interim periode van 03.03.2014 t/m 02.11.2014+ C4 werkloosheidsbewijs - Arbeidsbewijs dd.24.07.2014: deze documenten bewijzen dat hij werkwillig is.

Echter, het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De relatief jonge leeftijd die kan worden waargenomen op basis van de foto's van betrokkene staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene verbleef naar alle waarschijnlijkheid tot bij zijn aankomst België in Ghana en verbleef tot op heden slechts een goede 2 jaar in België. Betrokkene legde geen documenten voor die de aanwezigheid/ afwezigheid van bindingen met zijn land van herkomst dienen te bewijzen, waardoor eveneens het vermoeden versterkt wordt dat betrokkene aldaar nog voldoende bindingen heeft die een terugkeer en re-integratie ter plaatse zullen vergemakkelijken.

Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; het huwelijk wordt niet aanvaard door de bevoegde diensten waardoor de situatie enkel gecreëerd werd met het oog op het bekomen op een verblijfsrechterlijk voordeel.

Bijgevolg is er geen reële gezinscel aanwezig waardoor een intrekking van het verblijfsrecht geen inbreuk doet op artikel 8 van het EVRM. Betrokkene zou trouwens nog kinderen in Ghana hebben aan dewelke dit jaar de afgifte van visa gezinshereniging geweigerd werd op basis van identiteitsfraude/ art 42 Septies VW gepleegd door betrokkene zelf. Betrokkene woont heden nog met 2 andere mensen samen maar verduidelijkt de aard van de relatie niet, in het rijksregister zijn deze vermeldt als niet verwanten. Qua culturele integratie toont betrokkene een gebruikelijk parcours aan dat niet getuigt van een uitzonderlijke traject, net zoals de economische integratie. Op basis van de kruispuntbank tewerkstelling is betrokkene heden (18.09.2015) aan het werk via T-interim, echter vormt dit deze geen uitzonderingsvoorwaarde om het verblijfsrecht te behouden en toont betrokkene bij gebrek aan bewijzen van bindingen met zijn land van herkomst niet aan dat hij in zijn land van herkomst niet tewerkgesteld zou kunnen worden. Trouwens, gelet dat betrokkene slechts een 2 tal jaar in België verblijft en op basis van interimarbeid tewerkgesteld is, kan er bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene op professioneel gebied een regelmatige en duurzame tewerkstelling heeft, integendeel. Qua medische toestand werd geen enkel document voorgelegd, gelet dat betrokkene werkt als arbeider en hierbij fysieke arbeid verricht, onder andere als industriële reiniger, en er verder niets wordt voorgelegd kan er verondersteld worden dat er zich op dit vlak geen problemen stellen die een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan.

1 De onnodige vermelding doorhalen en de hoedanigheid van de staatssecretaris die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft aanduiden.

2 Naam en hoedanigheid van de overheid die tot de kennisgeving van de beslissing overgaat.

Samengevat kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° VW van toepassing is op betrokkene en diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt, conform de bepalingen van art 42 quater §1, voorlaatste alinea VW. Het administratief dossier bevat evenmin aanwijzingen dat het verblijfsrecht behouden dient te worden op basis van de bepalingen van art 42 quater, §4, VW, in zoverre dit nog toepassing kan vinden rekening houdende met het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' De identiteitsusurpatie gepleegd door de betrokkene was van doorslaggevend belang voor het verkrijgen van het verblijfsrecht als familielid van een EU onderdaan en dus dient de F kaart te worden ingetrokken.

Het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd en de F- kaart dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° VW legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Eveneens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Vervolgens ontwaart verzoeker een schending van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, de hoorplicht en de rechten van verdediging nu hij niet in de mogelijkheid zou geweest zijn op afdoende wijze zijn verweer en argumenten te formuleren. Er zou geen afdoende voorafgaandelijk onderzoek zijn verricht door de gemachtigde. Verzoeker stelt niet gehoord te zijn aangaande de vermeende persoonswissel. Hij meent volledig te goeder trouw te zijn en meent dat de gemachtigde verzoeker had moeten uitnodigen om bijkomende bewijsstukken neer te leggen, hem te horen en zijn verdediging weer te geven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

De hoorplicht zoals door verzoeker aangehaald als beginsel van behoorlijk bestuur, is de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten en de verzoeker de mogelijkheid te geven op dienstige wijze voor zijn belangen op te komen alvorens een voor hem nadelige beslissing wordt genomen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007, RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

De Raad beoordeelt de beweerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en de motiveringsplicht door de motivering van de bestreden beslissing te toetsen aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wettelijke bepaling.

Er moet daarbij worden benadrukt dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De Raad kan op grond van het administratief dossier inderdaad niet vaststellen dat verzoeker door de gemachtigde specifiek met betrekking tot de door de politie gedane vaststellingen, met name dat de foto in het paspoort van verzoeker niet overeenkomt met de persoon die van het paspoort gebruik maakte om naar België te komen, dat de persoon die zich aanbood bij de Belgische politie een andere persoon betreft als de persoon die voorkomt op de voorgelegde huwelijksfoto's die in 2013 te Ghana genomen werden en dat de handtekening op het paspoort en de handtekening op het politiebureau verschillend zijn, werd geconfronteerd. Een eventuele schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het recht te worden gehoord kan weliswaar pas tot de nietigverklaring leiden van de beslissing als de procedure zonder die onregelmatigheid tot een andere beslissing had kunnen leiden (zie naar analogie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). De Raad volgt in deze verweerder in de nota waar hij stelt dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan te beweren dat hij te goeder trouw is, maar niet de

minste poging onderneemt om de vastgestelde feiten van fraude te weerleggen. Verzoeker voert geen gegevens of specifieke omstandigheden aan met betrekking tot de fraude die de inhoud van de thans bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. De Raad meent aldus dat verzoeker zijn belang niet heeft aangetoond bij het argument dat hij door de gemachtigde niet specifiek omtrent die gegevens werd gehoord. Dit kan bijgevolg *in casu* niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Waar verzoeker gewoon poneert dat de gemachtigde geenszins rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier (verzoeker stelt “*dat “verzoeker” geenszins heeft rekening gehouden met [...]*”, maar de Raad gaat ervan uit dat hier redelijkerwijs de gemachtigde wordt bedoeld) laat hij na te duiden welke elementen de gemachtigde dan wel over het hoofd heeft gezien. Als verzoeker veeleer zou doelen op een zorgvuldige feitenvergarings nu hij opnieuw stelt dat de gemachtigde heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen, kan verwezen worden naar wat *supra* is gesteld aangaande de aangevoerde schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging.

Aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht in het algemeen, geeft verzoeker alleen een theoretisch exposé aangaande de inhoud van de voormelde artikelen maar licht hij niet concreet toe waarom de motivering niet afdoende zou zijn. Mocht ervan moeten worden uitgegaan dat verzoeker doelt op het feit dat de gemachtigde had moeten motiveren aangaande het eventueel verweer dat verzoeker zou gevoerd hebben bij een eventueel gehoor aangaande de fraude, dan meent de Raad ook hier dat verzoeker zich niet de minste moeite getroost aan te geven welk verweer hij dan wel zou gevoerd hebben, behalve het feit dat hij te goeder trouw zou zijn geweest. De Raad kan op grond van dit mager betoog geen schending van de motiveringsplicht weerhouden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de gezinsherenigingsrichtlijn), van de artikelen 42*quater*, § 1, laatste lid en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker voert eveneens machtsoverschrijding aan.

In zijn eerste onderdeel verwijst verzoeker naar artikel 42*quater*, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en het feit dat volgens deze bepaling de gemachtigde bij een beëindiging van verblijf moet rekening houden met verzoeker zijn sociaal-economische situatie, integratie, bindingen met zijn land van oorsprong, gezinsleven in België, gezondheidstoestand en duur van het verblijf in België. Volgens verzoeker zou de gemachtigde niet afdoende gemotiveerd hebben waarom met zijn integratie, kennis van het Nederlands en tewerkstellingen sedert maart 2014 geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de socio-economische en culturele integratie van verzoeker in de Belgische samenleving en het verder verblijf om humanitaire redenen. Dit maakt volgens verzoeker een schending uit van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker herhaalt dat er met zijn inspanningen tot socio-economische en culturele integratie door de gemachtigde geenszins rekening zou gehouden zijn. Een terugkeer naar zijn herkomstland zou verzoeker ernstige financiële schade bezorgen en hij zou niet kunnen werken aan dezelfde arbeids- en loonvoorwaarden als in België. Dit zou een manifeste beoordelingsfout en een schending van artikel 42*quater*, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet uitmaken, evenals van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, de rechten van verdediging en het evenredigheidsbeginsel.

Vooreerst merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing gestoeld is op artikel 42*septies* van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, en dat de beëindiging van het verblijfsrecht is gestoeld op de fraude die verzoeker heeft gepleegd. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting gesteld dat “*dit motief voor de beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe ‘Fraus omnia corrumpit.’*” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 76). Het verblijfsrecht is dus niet beëindigd op een van de gronden zoals vermeld in artikel 42*quater*, § 1 van de Vreemdelingenwet en bijgevolg is het socio-economisch onderzoek dat inhoudt dat bij een beslissing om een einde aan het verblijf te stellen de gemachtigde in principe ook rekening moet houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidssituatie, gezins- en economische situatie, sociale en

culturele integratie en de mate waarin de verzoeker banden heeft met het herkomstland, thans niet van toepassing zoals de gemachtigde in de nota met opmerkingen terecht aanstipt. De wetgever heeft door het invoeren van een artikel 42septies in de Vreemdelingenwet aangegeven dat de tijdsbeperking en de andere beperkingen die in artikel 42quater zijn opgenomen geenszins spelen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van enig recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie. Bijgevolg kan verzoeker dienaangaande niet op dienstige wijze een schending van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht, hoorplicht, rechten van verdediging of het evenredigheidsbeginsel aanvoeren. Ook een manifeste beoordelingsfout kan geenszins weerhouden worden.

Desalniettemin en ten overvloede heeft de gemachtigde toch een socio-economisch onderzoek gedaan en dit wel degelijk door verzoeker actief uit te nodigen met een schrijven dat is betekend op 6 november 2014 om alle nuttige informatie zoals vermeld in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet over te maken. Verzoeker heeft van deze gelegenheid ook gebruik gemaakt en talrijke stukken overgemaakt. De Raad kan dan ook geenszins volgen waar verzoeker op gratuite wijze stelt dat geenszins een recent socio-economisch onderzoek door de gemachtigde werd verricht of dat de gemachtigde met zijn inspanningen tot socio-economische en culturele integratie geen rekening zou gehouden hebben. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, heeft de gemachtigde wel degelijk op afdoende wijze voor alle stukken die hij heeft voorgelegd onder meer aangaande zijn kennis van het Nederlands, tewerkstellingen, integratie, gemotiveerd waarom deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om af te zien van een beëindiging van zijn verblijf. Waar verzoeker nog stelt dat hij ernstige financiële schade zal lijden bij terugkeer nu hij niet zal kunnen werken aan dezelfde arbeids- en loonvoorwaarden als in België stipt de Raad aan dat de gemachtigde een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij het beoordelen van het socio-economisch onderzoek en bij welke mate van integratie het niet langer geoorloofd is over te gaan tot beëindiging van verblijf. De Raad stelt vast dat de gemachtigde, zelfs zonder er *stricto sensu* toe gehouden te zijn volgens de bewoordingen van artikel 42septies zoals van toepassing op het moment van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden met de voorgelegde bewijzen van tewerkstelling en hieromtrent *in casu* op afdoende wijze heeft gemotiveerd.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat door de te vereisen dat verzoeker in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij of dat hij reeds op een bijzondere manier geïntegreerd is in ons land, de gemachtigde voorwaarden heeft toegevoegd aan de wet. Dit maakt volgens verzoeker een schending uit van de motiveringsplicht en zelfs machtsoverschrijding.

Zoals bij de bespreking van het vorige onderdeel reeds toegelicht, was de gemachtigde er conform de destijds bestaande invulling van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet geenszins toe gehouden een socio-economisch onderzoek te doen op grond van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Er kan dus evenmin aangenomen worden dat de gemachtigde voorwaarden zou toegevoegd hebben aan dit onderzoek zoals omschreven in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Noch een schending van de motiveringsplicht, noch machtsoverschrijding wordt aangenomen.

In zijn derde onderdeel benadrukt verzoeker het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Het geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing. Nu aan verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten, diende hij voorafgaandelijk gehoord te worden. Dit zou *in casu* niet gebeurd zijn vooraleer een individuele beslissing werd genomen die in zijn nadeel is dermate dat het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht zou geschonden zijn.

In casu zou verzoeker indien hij werd gehoord, aangehaald hebben dat hij vader is van een in België geboren kind, met name van S.A.A., geboren op 15 januari 2013. Hij voegt dienaangaande een geboorteakte toe aan het verzoekschrift. Hij stelt evenwel het kind nog niet als het zijne erkend te hebben, nu de moeder van het kind A.O. op het ogenblik van de geboorte nog gehuwd was met een andere man.

Verzoeker richt het derde onderdeel van zijn tweede middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Hij voert de schending aan van het hoorrecht zoals wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest en als algemeen beginsel van het Unierecht.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67) zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Zoals verzoeker ook aangeeft, vormt het hoorrecht echter tevens een algemeen beginsel van Unierecht, dat met name deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Het staat buiten twijfel dat het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Bovendien is een bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), dus is het Unierecht, en derhalve ook het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, van toepassing.

De Raad wijst op het belang van het hoorrecht in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker eveneens in zijn laatste onderdeel van het tweede middel door het bestreden bevel geschonden acht.

Deze bepaling, die de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt dan ook een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat deze verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid heel duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen

die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

De Raad stelt vast dat verzoeker bij schrijven van de gemachtigde, zoals betekend op 6 november 2014, uitdrukkelijk werd uitgenodigd in het kader van een eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht alle nuttige documenten in het licht van onder meer zijn gezinssituatie over te maken. Verzoeker heeft een hele bundel documenten laten overmaken via de stad Gent-Wondelgem per fax op 14 november 2014 doch heeft daarin met geen woord gerept over het feit dat hij vader zou zijn van een in België op 15 januari 2013 geboren kind en voegt pas bij het verzoekschrift voor het eerst een geboorteakte toe waarop de naam van een vader staat vermeld, die bovendien niet op enige wijze met verzoeker kan worden gekoppeld. Ook al werd dit horen georganiseerd in het licht van de eerste bestreden beslissing, dan nog werd de tweede bestreden beslissing, nl. het bevel, op dezelfde dag en zelfs in hetzelfde *instrumentum* genomen, dermate dat verzoeker niet afzonderlijk aangaande het bevel opnieuw moest worden gehoord (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §60).

Het is *in casu* overduidelijk dat het hoorrecht als beginsel van het unierecht in het licht van de rechten van verdediging werd gerespecteerd nu verzoeker uitdrukkelijk schriftelijk de mogelijkheid werd gegeven voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissingen zijn gezinssituatie toe te lichten.

In het vierde en laatste onderdeel van het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, evenals van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, evenredigheidsprincipe en de rechten van verdediging. Ook zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom in strijd met artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn en met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen rekening is gehouden met het kind van verzoeker in België.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en de rechten van verdediging. Noch verklaart hij waarin de manifeste beoordelingsfout schuilt. Dit onderdeel van het vierde onderdeel van het tweede middel is dan ook onontvankelijk.

Verzoekers verwijzing naar de gezinsherenigingsrichtlijn is geenszins dienstig, nu deze richtlijn betrekking heeft op gezinshereniging tussen derdelanders, terwijl verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend als familielid van een Nederlandse, zodat deze richtlijn *in casu* geen toepassing vindt.

Wat betreft het ontbreken van enige afweging rekening houdend met het voorgehouden kind van verzoeker, herhaalt de Raad dat verzoeker zelf niet de zorgvuldigheid heeft gehad om, toen hij daar nochtans uitdrukkelijk de gelegenheid toe heeft gekregen, te melden dat hij de vader zou zijn van een in België geboren kind en daar enigszins een bewijs van voor te leggen. De gemachtigde kan dan ook geenszins ten kwade worden geduid niet met dit kind rekening gehouden te hebben of hierover niet gemotiveerd te hebben. Bovendien erkent verzoeker zelf dat hij niet in de mogelijkheid is het kind te erkennen als het zijne, daar de moeder van het kind op het ogenblik van de geboorte nog gehuwd was met een andere man. Pas laattijdig, nl. bij het verzoekschrift, legt verzoeker een geboorteakte neer, echter, de Raad is niet in de mogelijkheid de naam die vermeld staat bij vader in verband te brengen met verzoeker. De afstammingsband tussen verzoeker en het kind S.A.A. staat geenszins vast, ook maakt verzoeker geen gewag van enige stappen die hij zou ondernomen hebben om het vaderschap van de al dan niet voormalige echtgenoot van de moeder te betwisten.

Bovendien en ten overvloede blijkt ook uit de feiten dat drie andere kinderen van verzoeker in het verleden een aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging vanuit Abidjan hadden ingediend, die werd geweigerd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES